
Други дан 52. Фестивала „Јоаким Вујић“

ОБИМАН ПОЗОРИШНИ МЕНИ

Најпре промоција једне књиге истакнутог позоришног делатника, две нове представе у два салама, прво у Малој, па онда у Великој, још једно вече свирки, а претходно цео дан размене мишљења о почетку велике театарске феште, о позоришту данас уопште, о Косову, Грачаници – све то у другом дану традиционалног, 52. по реду Фестивала професионалних позоришта Србије који се полако захуктава. Мноштво садржаја у току једног дана, односно вечери до дубоко у поноћ, које ни највећи позоришни сладokusци тешко могу да прогутају. То је вероватно један од разлога што је мање гледалаца од очекивања, упркос томе што је организатор обезбедио аутобусе за бесплатан превоз из других српских средина на Косову и Метохији до Грачаничког Дома културе. Уз то, фестивал прати лоше, хладно и кишовито време, што није без утицаја на одзив гледалаца...

Промоција романа Милоша Латиновића
„На погрешној страни реке“

(НЕ)МОГУЋИ СУСРЕТ ХЕМИНГВЕЈА И ВАСИЉЕВА

Промоција романа Милоша Латиновића „На погрешној страни реке“ Друго фестивалско вече почело је, рекосмо, књижевном промоцијом. У стандардном промотивном простору великог хола Дома културе Грачанице представљен је роман „На погрешној страни реке“ Милоша Латиновића, истакнутог писца, редитеља, управника БИТЕФ театра. То је била прва од неколико промоција књижевних стваралаца који се поред активног позоришног баве и књижевним радом. На промоцији су поред аутора говорили и Ненад Тодоровић, директор народног позоришта Приштине и Предраг Радоњић, новинар и књижевни критичар.

-Милош Латиновић је у свом најновијем роману „На погрешној страни реке“ дао нешто што је врло блиско позоришом искуству - рекао је отварајући промоцију Ненад Тодоровић.

Књижевник Предраг Радоњић каже да је „Роман Милоша Латиновића састављен из више прича – цртица из живота, које говоре о судбини Срба који су живећи у Аустроугарској били приморани да се боре на страни туђе земље у Првом светском рату. Чини ми се да су приче испреплетеним приповедачким поступком на којима се заснива роман, исписане у стилу минималистичког реализма а у којима се преплићу ратна дешавања са лиризмом живота. То упућује на утисак да овај роман припада оним великим ратним романима на којима смо се васпитавали.“

„На погрешној страни реке“ је роман о немогућем сусрету двојице књижевника Ернеста Хемингвеја и Душана Васиљева, као и љидским судбинама. Милош Латиновић је овим романом проговорио о ономе о чему се највише ћути у српској култури и књижевности, о судбинама оних људи који су се борили на погрешној страни у погрешној војсци.

„Иако се роман бави пре свега једним историјским догађајем, главну окосницу приче ипак чини фикција писца који се зове Милош Латиновић. Покушао сам да напишем нешто о Великом рату, а да то не буде стриктно истинито и тачно, већ ме је занимала судбина малог човека, оно са чим се суочавао и са чиме се борио, а такви ликови веома ретко нађу улаз у књижевност. Зато ми је био потребан јунак кроз кога ћу испричати причу малог човека. Истражујући о Василићу наишао сам на податак о Хемингвеју, који се у исто време налазио на бојишту на коме је био и Душан Васиљев, само са друге стране реке Пијаве у Италији. О том могућем сусрету двојице писаца, говори овај роман“ нагласио је Латиновић.

У оквиру пратећег програма фестивала „Јоаким Вујић“ промоцију својих најновијих дела имаће и Милена Богавац, Ивана Димић, а биће промовисана и монографија „50 година Јоакима“.

Жарко Миленковић

Јуче на сценама

„ИСТРАЈНОСТ“ И ХАРМС

У официјелном наступу, али у специјалном програму, изведене су две представе. Најпре су у препуној Малој сали, која је до пре три године била једина и „велика“ сала грачаничког дома културе, у колективној представи „Истрајност“ наступили су глумци лазаревачког „Пулс театра“ и Театра „Ле студио“ из Београда. Реч је од два млада позоришта која су за кратко време направила солидан театарски продор. Приградски Пулс театар из Лазареваца основан је 2009. године са основним циљем да код младих људи развија личне склоности, анимира их на стваралаштво, едукује и образује младе и децу.

Ово позориште равноправно развија и Вечерњу и Дечју сцену, у којој посебну пажњу посвећује луткарском стваралаштву. Пулс театар је 2013. Године био и у званичној такмичарској селекцији Стеријиног позорја са представом Милована Мрачевића „Сунце туђег неба“, у режији Александра Лукача. Исте године Лазаревац је био домаћин 49. Фестивала професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић“. Од оснивања је члан Заједнице професионалних позоришта Србије која је главни организатор Јоакимовог фестивала, чије се седиште од прошле године налази управо у Лазаревцу.

Театар „Ле студио“ је још млађи, основан је 2013. Године као „независно позориште са сталним репертоаром“. Основали су га француски редитељ Жан-Батист Демарињи и сценографкиња Сања Маљковић и оно окупља тим младих позоришну професионалаца, чији је циљ да се баве друштвеним темама и уметничким истраживањем.

Како се наводи у пропатном маркетиншком материјалу ова два театра, „Истрајност“ је заједничка представа настала на колективном тексту инспирисаном романом Шарла Видака, са заједничком драматургијом, избором музике и костима целог тима а у режији Жана Батиста Демарињија. И сценографију, видео, продукцију, костиме и све друге техничке детаље радило по више људи. У тој камерној представи играју Ана Ђук, Милан Томић, Ивана недељковић, Марко Петровић и Мирко Јокић, које је грачаничка публика наградила дугим аплаузом и извела их на бис. Публика се потом одмах преселила у Велику салу где су на њеној сцениу друго вече заредом наступиле Нишлије.

Овога пута ансамбл Народног позорита из Ниша је у делу Специјалног програма Фестивала извео комад Миле Машовић Николић „Где је нестао Хармс“ у режији Ангелча Илиевског. У овој представи, која је „дубоки крик за слободом како друштвеном, тако и личном“, играју Душан Матејић, Евгенија Станковић, Ристо Буквић, Маја банковић, Јелисавета караџић, Марјан Тодоровић, Александар Михајловић, Драгослав Савић и Лука Грубешић. У врло покретљивој и променљивој сценографији Вељка Стојановића и костимима које је урадила Ивана Младеновић, нишки глумци су извели знагтно динамичнију представу од оне са којом су наступили прве вечери фестивала. И они су добили дуг аплауз, са узвицима одушевљених гледалаца.

„Истрајност“ „Пулс театра“ Лазаревац, „Ле Студио“ Београд

НЕКАД МИ ЈЕ ЧУДНО ДА КАЖЕМ ДА САМ ЈА АУТОР

Ово је осмишљена импровизација. У процесу настанка представе догађа се развој идеја и креће се према личном идентитету глумца, каже редитељ Демарињи.

На програму друге фестивалске вечери одржане су две представе: „Истрајност“ у извођењу „Пулс театра“ из Лазареваца и позоришта „Ле Студио“ из Београда и представа „Где је нестао Хармс“ позоришта из Ниша. На округлом столу након извођења представа модератор Слободан Савић истакао је да је „Истрајност“ коју је режирао Жан Батист Демарињи занимљив заједнички пројекат, делом заснован на концепту сиромашног позоришта. Он је позвао редитеља и власника „Ле Студио“ овог приватног позоришта да објасни свој концепт, идеје и услове рада. „Наша идеја је да направимо позориште које не постоји овде. Одлучили смо да направимо интимно позориште. Оно је сиромашно позориште које нема паре“, рекао је редитељ.

Модератора је посебно занимао начин окупљања глумаца и да ли се они окупљају по принципу пројекта, јер се у таквом раду види делимично и будућност позоришта у Србији.

У име другог дела ове копродукције коју чини „Пулс театар“ из Лазареваца одговарала је на питања Ивана Недељковић:

„Ми морамо да се отворимо према другима морамо умрежавати буџете и чинити све да се кадровски јачају капацитети позоришта. Оваквим начином рада успевамо да избегнемо аутизам, а с друге стране - наше представе на тај начин живе два пута дуже. Мени оваква сарадња помаже да не затупим, јер ми смо ту негде на ивици престонице – у Београду смо а припадамо остатку Србије“ рекла је Недељковић. Поставио се и као релевантан проблем простора одигравања представе који се креће од мале интимне просторије стана у Београду, преко потпуне сцене у Лазаревацу, па до „трећег простора“ у Грачаници. „Имали смо једну расправу дугу, тешку и болну, да ли ако немате услове који су на матичној сцени, треба пристати на извођење представа. Прережиравање представе јесте стрес. Оригинално публика седи на сцени, овде то није био случај, морали смо да прилагодимо представу условима играња“, додала је Ивана Недељковић.

Што се самог начина рада тиче Демарињи је нагласио да је реч о осмишљеној импровизацији, јер се у процесу настанка представе догађао развој идеја и кретао се према личном идентитету глумца. На крају би само биле записане само основне линије те сцене.

„Некад ми је чудно да кажем да сам ја аутор“, каже Демарињи. С друге стране, пред глумцима је стајала препрека око драматургије, јер су они доносили део текстова у укупну целину представе.

Модератору Савићу је био занимљив музички део у представи и поставио је питање: зашто га је било толико од рокен-рола до турбо фолка? Један од одговора је гласио да се, између осталог, музиком желео направити ефекат контрапункта у ком се, и у том сегменту, истиче сукоб генерација. И овде је, као и код текста, одабир музике био препуштен избору глумца.

„Према мом осећају улоге музике у овој представи, јасно је да она носи део идентитета ликова који долазе из различитих средина бивше земље и то оправдава толико коришћење музике“, рекла је Аида Кожар гост фестивала.

Други тематско – мотивско - естетски део ове представе који третира тему избеглиштва и доба распада Југославије изазвао је живљу расправу у којој су се јавила стара питања патетике балканског контекста и умора од теме Балкана. Оригинално овај текст говори о постконфликтном периоду након првог светског рата у Француској, где два пријатеља емигрирају у Канаду. Разуме се да је ово био само један део оквира за балкански контекст приче, с стране представе има јасну и не двосмислену наративну структуру у којој је публика заправо порота осуђеном за ратне злочине. Књижевни критичар Жарко Миленковић је поставио проблем патетике.

„Мени се чини да је то спој јевтине патетике са јевтиним доживљајем прошлости. Поред толико тема које су позоришно и уметнички релевантне зашто се неки редитељ који долази са стране одлучи баш за овакву причу, да ли је гостовање у Сарајеву и Тузли комерцијализовало ову представу“, питао је Миленковић. Одговор на ова питања кретао се у границама потребе да се на репертоару има једна оваква представа, која је последица једне врсте радионичарског рада и њу публика воли, што је важно али није пресудно за живот представе. „Ово је стварно ствар укуса“, рекла је Ивана Недељковић, а један од одговора је гласио „да оно што видите, зависи од вас и да не треба заборавити да је ово у основи љубавна прича где је национална припадност у другом плану“.

„Јесам патетичан!“, закључио је ову расправу Жан Батист Демарињи.

„Где је нестао Хармс“ редитељ Ангелчо Илијевски.

ПРОМИШЉЕНО, ПАМЕТНО И УБЕДЉИВО

Три месеца сам Милом Машовић сваки дан разговарао на скајпу и заједно смо истраживали шта је то најважније за нас, шта желимо да покажемо, каже Илијевски.

„Ако би требало да у једној реченици сажмем неке своје утиске о овој представи, та једна реченица би гласила: Ова представа је пример, или један од примера промишљеног, паметног и убедљивог читања драмског предлошка подржана тачном и сувереном глумачком игром“, рекао је Слободан Савић на почетку разговора и тако у сали за критику продужио дугачки аплауз који је са сцене испратио ову представу. Одмах након овог уводног дела кренула је полемика где је основна теза била констатација Слободана Савића „шта је гледала селекторка Стеријиног позорја када ову представу није уврстила у овогодишњу селекцију“. Одмах затим је уследио продужетак питања, због чега је ова представа део специјалног програма а не главног програма Фестивала „Јоаким Вујић“.

„Не желим да фаворизујем представу, али у главном програму она би имала прилику да се такмичи за све награде: редитељске, глумачке... Јесте да је специјални програм такмичарског карактера али се додељује само једна награда“, рекао је Савић.

Селекторка Милена Богавац је одмах одговорила Савићу рекавши да је од почетка јасно да „овде не говоримо о првопласираним и другопласираним предствима и да представа не заостају по квалитету за другим продукцијама. У другом, специјалном програму, имамо представе које се баве животом уметника и имамо све представе које су дела врло младих и доста нових редитеља. Мислила сам да је добро да они буду у једном програму. С обзиром да имамо две представе из једног позоришта, чинило ми се да је „Фаренхајт 451“ феномен у оквиру српске продукције, да је доста храбра. Представа „Где је нестао Хармс“ није мање важна зато што је у специјалном делу програма Фестивала“.

Модератор Савић је истакао да он није вредносно ценио представе, али да он ипак није заступник идеје да се представе „убацују“ у контекст. Он је довео у питање и констатацију да се представа „Где је нестао Хармс“ бави животом уметника. Селекторка Богавац је одговорила да се на овогодишњем Фестивалу није појавила ниједна лоша представа, а модреатор Савић је бранио право на мишљење о томе да је „Хармс“ боља представа и да комплетну расправу не доводи у позицију „или – или“, као и да је суверено право селектора да одличује о представама. Овај део расправе завршен је цитатом Ваве Христића: селектор је субјективан, јер је субјект а не објект.

Други део је у основи био посвећен редитељском поступку младог Ангелча Илијевског који је три месеца провео радећи на тексту заједно са његовим аутором Милом Машовић.

„Ми смо истраживали текст и то великом обиму, од биографије, свих драма, полицијских досијеа, свих хапшења. Три месеца сам Милом Машовић сваки дан разговарао на скајпу и заједно смо истраживали шта је то најважније за нас, шта желимо да покажемо? Полазна тренутак је била диктатура у његовом времену, затим су дошле три основне тачке: прво друго и треће Хармсово хапшење. Те тачке су нам отвориле његово дело и његов живот“, рекао Ангелчо Илијевски. Илијевски је истакао сложеност Хармса, као и да представа има заокружене ликове и карактере који говоре другим начином.

Структура и композиција представе крећу се од драмске приче која је готово линеарна и у коју су укључене разне биографске чињенице и детаљи. „У овој представи је драгоцен драматизовање појединих Хармсових прича тако да у структури имамо два тока који се преплићу“, рекао је Слободан Савић.

Свет државних норми и прописа, који одређује шта је то естетика и шта је то заумно, приказан је снажно и упечатљиво, па се поставља питање како у таквом свету уметник може да преживи и да нађе ослонац. Можда је решење у Хармсовом тексту где се понавља: на чијој си ти страни, да ли се склањамо од туђих погледа и мисли, гледам око себе тражећи свет, али га не налазим! У представи се поставља питање ослонца у љубави где се оставља тај провокативни моменат да Хармса заправо издала жена.

„Љубав је овде неупитна“, сматра глумица Евгенија Станковић која у представи игра и Хармсову мајку и жену.

Млади глумци урадили велики посао а посебно се истакао Душан Матејић у улози Хармса. То је посебно нагласио глумац и уметнички директор Александар Михајловић.

„Овакви глумци и улоге освежавају позориште, морамо се борити за њих и сачувати их“, рекао је Михајловић.

Задовољство је бити део фестивала

Снежана Јовановић, директор Ансамбла Венац

„Наша мала Грачаница претвара се полако у једну урбану средину и драго ми је због тога. Овај фестивал у многаме доприноси, а сам значај и ниво овог културног догађаја треба да за нас представља велику част. Наравно, ту су у прилици не само Грачаничани, већ и сви остали са простора Косова и Метохије да уживају у овом дивном фестивалу. Ја се надам да је ово само почетак неких овако великих фестивала. Сад смо већ навикли, и драго ми је да смо се размазили лепим културним дешавањима, а не некадашњим ружним и тешким.

Филиповић Стефан, композитор

Свиђа ми се Грачаница, изузетно лепо место. Нисам био до сад и срећан сам што имам прилику да уживам у овом дивном фестивалу на овако лепом месту. Представе су одличне, право освежење!

Кристина Томић, глумица

Пре свега, велико ми је задовољство што учествујем на овако великом фестивалу, и у прилици да будем део културног дешавања и да дам свој допринос. Што се тиче представе „Истрајност“, ја сам, најискреније, одушевљена. Лично, ја патим што су бивше наше земље одвојене, тако да ме је дирнула прича у том смислу. Сценографија је уз помоћ игре сенки дочарала жељену атмосферу и пренела на нас публику. Све у свему, дивно!

Предраг Пеђа Радоњић, новинар и књижевни критичар

„Где је нестао Хармс“ је веома маштовита представа. Мислим да је ово једно добро читање Хармса. Сав тај набој и апсурд Хармсове литературе је овде добро пренешен, живописан је, и заиста представа, и поред тога што траје два сата, и што је Хармс херметичан и артистички захтеван, држи пажњу. Понавља се та прича о потреби читања, као и у представи “Фаренхајт 451”, о потреби уметничког продуктовања која је значајна за сваког човека. За мене је ово био један интересантан догађај и занимљива представа.

Такође бих ставио нагласак на сценографију. Редитељ је пуно труда уложио да то размашта, да има пуно елемената сценографских ефеката које су представу учиниле живописном. Мислим да је у томе прилично успео, задржао је меру и није отишао у претеривање, а притом је то прилично богато.

Стефан Милетић, омладински активиста:

Представа је била врло динамична, поучна и занимљива. Већ на почетку је давала наговештај да ће бити занимљива и буквално сам избегавао чак и да трепнем. Ја сам до сада гледао стотине представа али ова је у топ пет најбољих. Гледао бих је опет са истим ентузијазмом. Жао ми је што нисам био на отварању фестивала, а ако будем имао превоз из Косовске Митровице потрудићу се да долазим, јер је ово стварно изванредно. Надам се да ће се овако нешто дешавати и у Косовској Митровици, јер оваквих фестивала нема и морам признати да сам разочаран, али добро је да има у Грачаници.

Аида, глумица:

Ја сам јако дирнута овом представом зато што је покренула неке теме у мени које ме се дотичу у мојој блиској прошлости. Рат је променио много тога. Најпре смо остали без зграде у Приштини, а потом ме је и лично много тога сломило, а овде сам видела представу о људима који су најбоље своје године изгубили негде, а то се и нама догодило. Веома ми се допала представа, оценила бих је оценом 10.

ИСТРАЈНОСТ

Према роману Шарла Видрака
Режија Жан-Батист Демарињи

ДУГА ЈЕ ТО ПРИЧА

У једној тршћанској кафани, ових дана (можда коју годину пре, а можда коју касније), долазе два брата, један Хрват из Осијека, други Србин из Београда. До те парадоксалне појаве дошло је тако што су растављени у детињству. Али, дуга је то прича... тако бар они кажу. Дошли су ту јер чекају да се укрцају на брод за Америку, коначно се одлучивши да напусте свако своју земљу, после дужег оклевања и међусобног храбрења.

Кафану држи Словенка, годинама већ; годинама је ту стални гост један Црногорац. Она је њега чекала док је био одсутан; сада он њу чека да се одлучи хоће ли се удати за њега. Не може да јој каже где је то и зашто избивао, не може да јој исприча како је учествовао у рату за који зна да је био неправедан, како се показао и одлучио да призна шта је радио, да одслужи своје... Дуга је и њихова прича.

И једна Босанка је ту. Њена прича не може бити дуга из простог разлога што је млада. Мада не значи да није компликована. Тек ту се, у тој кафани, сместила као конобарица, и нема намеру да је напушта.

Глумци су, кажу, сами осмишљавали приче. Оне полазе из контекста који се подразумева, и који се не разлаже јер је опште познат – разорена ратом и несрећама земља, економски упропаштене земљице настале на њеном пепелу, бесперспективност, као и бројни лични ожиљци - последица раздвајања. Свако од њих је неукорењен, неприпадајући, изгубљен. Кафана је једино место где су на своме, где су заједно. Дружење које је уследило током неколико недеља зиме, изазвано кваром на броду који момке треба да превезе у нови живот, натопљено је алкохолом и музиком са радија - од класике, преко канцоне, до севдалинке. Уз кафанску музику се лако проживљава све оно што се иначе не живи. О томе је комад, о чекању у коме се повремено деси и живот; у овом случају понеки пољубац, увреда, братска свађа, љубомора, огорченост, мирење, немирење... Није ни тако мало.

Демарињи представу режира филмски, у секвенцама, са наглим резovima; са јаким сенкама и светлосним контрастима; брзо, директно у средиште сцене, без увода и непотребних објашњавања, без празног хода. Не мора се све ни објаснити, понекад се само одмахне руком и каже – Дуга је то прича. Али се зато често и дуго пева; или игра у тишини. Време које тече је тако густо, готово да се може опипати, као код Чехова. Време и чекање.

Сцена је мала, интимна, накривљених површина према гледалишту, блиска попут документарног записа. Крупан кадар у коме се види сваки трептај. Изражајно, болно лице Иване Недељковић као Словенке. Дечја чедност и готово јуродива доброта заводљиве Ане Ђук као Селме. Браћа Милан Томић као Јан и Марко Петровић као Синиша, обојица мекани и нежни, мада различити у манифестовању; Мирко Јокић као Црногорац (на том се акценту морало озбиљније радити), све заправо добри људи, сви губитници ”времена транзиције”, ако уопште постоји неко време које није транзиција. Мала формом, топла, интеллигентна представа, естетски аутентична и посебна.

Александра Гловацки

Мила Машовић Николић

ГДЕ ЈЕ НЕСТАО ХАРМС

Режија Ангелчо Илиевски
Народно позориште у Нишу

Осим две ране песме, целокупно дело Данила Хармса није било, нити је смело бити објављено за његовог живота. До нас је стигло захваљујући брзи и храбрости његових пријатеља. Писање двоструког осуђеника Стаљиновог режима, који другу робију није успео да преживи, могло је бити погубно и по оне који су га чували. Јер Хармс је у својим кратким записима, често од тек два, три реда, успео да представи сав апсурд живота у тоталитарном систему.

У свом тексту, Мила Машовић Николић посвећено прати живот несрећног писца, али и породичне односе, као и трагедију која их је све – попут болести – уништила; такође и његове љубави, пут од талентованог и самосвесног уметника до човека уништеног затвором, праћењем, прогоном и полицијском тортуром.

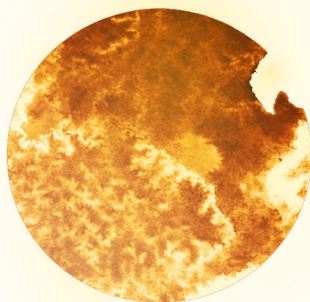
Друштвени контекст у представи је јасно дат кроз неколико препознатљивих Хармсових "Случајева". То су стилизоване сцене, минималистички прецизне, и наравно духовите, јер његов апсурд је колико горак, толико и духовит. У том стилу је и решење сцене Вељка Стојановића, празне, отворене, са костимима који висе негде високо, чекајући као неки крпени Случајеви.

Онај део представе који се тиче биографских сцена такође је, у почетку, у том естетском кључу, па је прва половина представе компактна и јединствена целина. Међутим, како се Хармсва трагедија појачава, тако редитељ све више заокреће у реализам и појачану емоцију. Из жеље да се животна прича до краја исприча, представа губи у последњој трећини, јер је суштински све речено са првим одласком на робију, па су сцене које следе дугачке, илустративне и непотребне. Одличан нишки глумачки ансамбл предводи сјајни млади Душан Матејић, шармантно се поигравајући безобразлуком младог Хармса, да би га са успехом довео до сломљеног, избезумљеног човека. Увек прецизни и сугестивни Александар Михаиловић, свог полицијског инспектора живо гради читавом скалом изнијансираних расположења и реакција, као лукавог лисца али и као опасну звер.

У томе му успешно секундира Марјан Тодоровић као млађи колега, док Јелисавета Караџић, Евгенија Станковић и Маја Банковић концентрисано носе по неколико улога – од мајке, сетре, жене, до успутних љубавница, али и денунцијанткиња. Ристо Буквић, Драгослав Савић и дечак Лука Грубишић заокружују ову јаку глумачку екипу.

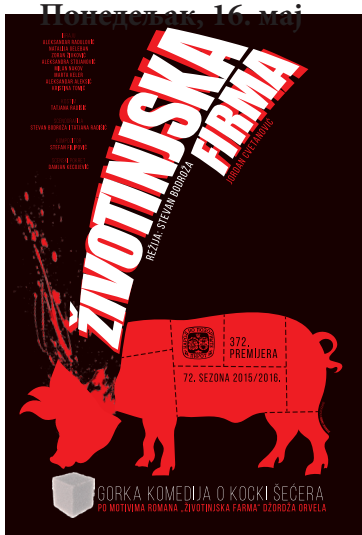

Александра Гловацки

ДАНАС

НА РЕПЕРТОАРУ

Народно позориште Пирот
16. мај 2016, 19.30 часова

ЖИВОТИЊСКА ФИРМА

Јордан Цветановић

Ауторска екипа

Редитељ – Стеван Бодрожа

Сценографија – Татјана Радишић

и Стеван Бодрожа

Костим – Татјана Радишић

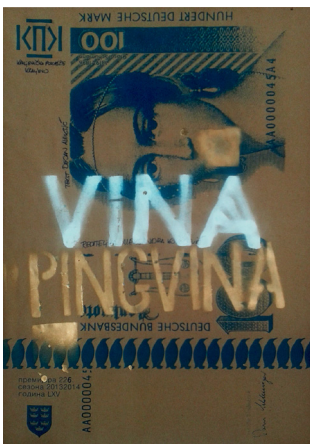
Сценски покрет – Дамјан Кецојевић

Композитор – Стефан Филиповић

Певање – Анита Николић

Извођење сонга – Луна Шкопеља

Графички дизајн – Андреј Јовановић

Краљевачко позориште
16. мај 2016, 22.30 часова

ВИНА И ПИНГВИНА

Дејан Алексић

Ауторска екипа

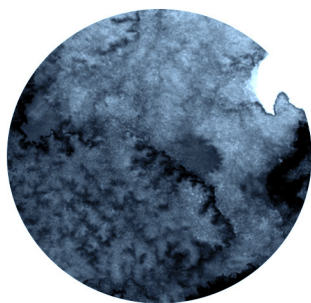
Редитељ - Александра Ковачевић

Сценограф - Владан Славковић

Композитор - Предраг Милановић

Костимограф - Стефан Савковић

Кореограф / сценски покрет - Дамјан Кецојевић

СУТРА

НА РЕПЕРТОАРУ

Уторак, 17. мај
19.30 часова

Народно позориште “Бора Станковић” Врање

17. мај 2016, 19.30 часова

ТРИ СЕСТРЕ

Трајче Гјоргијев

Ауторска екипа

Режија – Трајче Георгиев
Костимограф – Ивана Младеновић
Сценографија – Трајче Георгиев
Избор музике – Трајче Георгиев

Играју

ОЛГА – Радмила Ђорђевић

МАША – Жетица Дејановић

ИРИНА – Јелена Филиповић

ПРОЗОРОВ – Марко Петричевић

НАТАЛИЈА ИВАНОВНА – Милена Стошић

КУЛИГИН – Александар Михајловић

ВЕРШИЊИН – Ненад Недељковић

ТУЗЕНБАХ – Бојан Јовановић

СОЉОНИ – Драган Живковић

ЧЕБУТКИН – Саша Стојковић

ФЕРАПОНТ – Нинослав Трајковић

АНФИСА – Тамара Стошић

ДЕЦА – Сара Смиљковић, Теодора Стојановић, Милица Бабановић

Техничка екипа

Шеф технике – Мирослав Илић

Тон – Горан Стојковић

Светло – Ненад Костић

Реквизита – Јованка Михајловић

Гардероба – Весна Младеновић и Јованка Михајловић

Шминка – Марија Ђорђевић

Декоратери – Мирослав Илић, Милан Стојчић, Драган Ђорђевић

О позоришту

Прву позоришну представу Врањанци су одиграли 30. јануара 1896. године. Био је то Његошев “Горски вијенац” у режији Радоја Домановића, ондашњег професора Гимназије у Врању. Врањанци су 5. октобра 1924. године формирали “Позориште грађанске касине”, када у Врању почиње организовани позоришни живот.

Окружно народно позориште у Врању основано је 27. априла 1946. године и успешно је радило до 31. аугуста 1954. године. Потом је уследио период успешног деловања аматерског позоришта, са сталним репертоаром, бројном публиком и наградама на републичким и југословенским фестивалима.

Највећи успех у досадашњој историји остварило је на VIII међународном фестивалу “Златни витез” у Москви, завршеном 01. 11. 2010. на којем је представа “Павиљон бр.6” награђена сребрним витезом за представу у целини и златним витезом за најбољу мушку улогу (Небојша Дугалић за улогу доктора Рагина). Поред бројних награда и признања, позориште је добило и Вукову награду и Орден заслуга за народ са сребрним зрацима.

Следи

УТОРАК, 17. мај

19.00. ТРИ СЕСТРЕ А. П. Чехова, у режији Трајчета Георгијева, Позориште “Бора Станковић” у Врању (главни програм)

СРЕДА, 18. мај

19.30. ПЕРИКЛЕ Виљема Шекспира, у режији Никите Миливојевића, Шабачко позориште (главни програм)

22.30. ИГРА, по тексту Семјуела Бекета, у режији Ане Григоровић, Позориште “Бора Станковић” у Врању (специјални програм)

ЧЕТВРТАК, 19. мај

19.30. ЈЕЛИСАВЕТИНИ ЉУБАВНИ ЈАДИ, Милана Јелића, у режији Марка Мисираче и продукцији Књажевско-српског театра “Јоаким Вујић” из Крагујевца (главни програм)

22.30. АНАЛФАБЕТА И ДР, према текстовима
Бранислава Нушића, у режији Албина
Салиховића,
Регионално позориште у Новом Пазару
(ревијални програм)

ПЕТАК, 20. мај

19.00. ХРОМИ ИДЕАЛИ, према роману
Милутина Ускоковића, у драматизацији
Олге Димитријевић и режији Зденка Свибена,
Народног позориште из Ужица (главни
програм)

СУБОТА, 21. мај

19.00. Додела награда и програм
у част награђених

ОКРУГЛЕ СТОЛОВЕ КРИТИКЕ

Након сваке представе води Слободан Савић, позоришни критичар РТС-а, аутор и уредник емисије "Читање позоришта".

ПОЛЕМИЧКЕ ТРИБИНЕ

Модератор – Милена Богавац

1) АРТВИЗАМ: ПОЗОРИШТЕ КАО АЛАТКА СОЦИЈАЛНЕ ЕМАНЦИПАЦИЈЕ

Трибина је посвећена ангажованом позоришту, у које спада рад са децом и младима, рад са угроженим друштвеним групама, позориште заједнице, форум театар, инклузивно позориште, драматерапија и остале технике тзв. "примењеног позоришта" које, све чешће, налазе своје место у театарском мејнстриму.

2) ПРАИЗВЕДБА ИЛИ АДАПТАЦИЈА: ПРАКСЕ ПИСАЊА ИЗВЕДБЕНИХ ТЕКСТОВА У САВРЕМЕНОМ СРПСКОМ ПОЗОРИШТУ

Трибина окупља драматурге из селекције који ће презентовати своја размишљања о процесу писања савремених, изведбених текстова, који се данас, како то репертоари српских позоришта показују, крећу у простору између драме и драматизације.

КЊИЖЕВНЕ ПРОМОЦИЈЕ

- Промоција монографије 50 година „Јоакима“
- Промоција књижевног дела Милене Богавац
- Промоција књижевног дела Милоша Латинковића
- Промоција књижевног дела Иване Димић
Говоре: Отац Иларион, Милан Лане Гутовић
и аутор

МУЗИЧКИ ПРОГРАМ

(Организује се током пауза између
две представе у периоду од 21.00 – 22.30)

- Петар Ракић квинтет
- Being Being Вор
- Мишко Радовић акустик трио
- Blues dream
- Dark sky unplugged
- Lazy

СТРУЧНИ ЖИРИ

СВЕТОЗАР РАПАЈИЋ, РЕДИТЕЉ
ДАНА КРЉАР, ГЛУМИЦА
МАРИЈА КАЛАБИЋ, СЦЕНОГРАФИЊА

СЕЛЕКТОР

МИЛЕНА БОГАВАЦ

ВОДИТЕЉ ОКРУГЛОГ СТОЛА

СЛОБОДАН САВИЋ

САВЕТ ФЕСТИВАЛА

ПРЕДСЕДНИК САВЕТА: НЕНАД ТОДОРОВИЋ - НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ПРИШТИНА
ВОЈО ЛУЧИЋ - КЊАЖЕВСКО-СРПСКИ ТЕАТАР КРАГУЈЕВАЦ
СТАНИСЛАВ ГРУЈИЋ - НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЛЕСКОВАЦ
ИВАН ВУКОВИЋ - НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У НИШУ
ЗОРАН КАРАЈИЋ - ШАБАЧКО ПОЗОРИШТЕ
ЗОРАН СТАМАТОВИЋ - НАРОДНЕ ПОЗОРИШТЕ УЖИЦЕ
БРАНИСЛАВ НЕДИЋ - КРУШЕВАЧКО ПОЗОРИШТЕ
ДАВОР МАРУШИЋ - ПОЗОРИШТЕ ТИМОЧКЕ КРАЈИНЕ “ЗОРАН РАДМИЛОВИЋ” ЗАЈЕЧАР
ГРАДИМИР ФИЛИПОВИЋ - НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ПИРОТ
СРЂАН ЈОВАНОВИЋ - ПОЗОРИШТЕ “БОРА СТАНКОВИЋ” ВРАЊЕ
МИОДРАГ ДИНУЛОВИЋ - КРАЉЕВАЧКО ПОЗОРИШТЕ
АНЂЕЛА МАРИЋ - РЕГИОНАЛНО ПОЗОРИШТЕ НОВИ ПАЗАР
ИВАНА НЕДЕЉКОВИЋ - ПРВО ПРИГРАДСКО ПОЗОРИШТЕ - ПУЛС ТЕАТАР ЛАЗАРЕВАЦ

НАГРАДЕ

НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ДРАМСКУ ПРЕДСТАВУ У ЦЕЛИНИ
НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ РЕЖИЈУ
НАГРАДА ЗА ГЛУМАЧКО ОСТВАРЕЊЕ
НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ СЦЕНОГРАФИЈУ
НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ КОСТИМОГРАФИЈУ
НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ОРИГИНАЛНУ МУЗИКУ
НАГРАДА ЗА НАЈБОЉЕГ МЛАДОГ ГЛУМЦА
СПЕЦИЈАЛНА НАГРАДА
НАГРАДА ОКРУГЛОГ СТОЛА КРИТИКЕ